

[Jens Thomsen.]

Landbrugsarbejde, naar de der maa nøjes med 70 Øre i Timen. Dertil kommer det allerværste, nemlig at Prisen paa Landbrugsprodukterne overhovedet ikke kan bære de 70 Øre i Timen, saa det ser i Virkeligheden ret haabløst ud. Vil man indskrænke Arbejdsløsheden — og det er vel alles Ønske —, maa Priserne sættes saadan, at de kan bære en Arbejdsløsheds, der er paa Højde med den for Nødhjælpsarbejde. Den mest fuldkomne Arbejdsanvisning nytter intet, naar dette Misforhold fortsat er til Stede. Regeringen vil ikke eller tør maaske ikke se Sandheden i Øjnene, og derfor kommer vi stadig længere ud i Arbejdsløsheden.

Det ærede Medlem Hr. Rager rejste det Spørgsmaal, om vi kan opretholde den samme Levefod. Vi maa erkende, at Krigen paalægger det danske Samfund øgede Byrder, der kræver Afsavn, men hvem skal bære disse Afsavn? Arbejdere og Tjenestemænd og mange fastlønnede faar Lønregulering efter Pristallet, det vil sige, at de faar Godtgørelse for Skattestigninger og Pristigninger, og mange forretningsdrivende er ogsaa i Stand til at vælte disse Stigninger over paa Varepriserne. Det bliver derfor kun et lille Faatal af Befolkningen, der kommer til at bære Krigstidens Byrder og Afsavn. Landbruget har spændt Livremmen ind i sidste Hul, saa det af Krigstiden nødvendiggjorte Afsavn kan ikke udlignes gennem yderligere Besparelser. Det er jo saadan, at Befolkningen i sin Helhed vil leve over Evne, naar de forøgede Skatter og Udgifter ikke kan medføre tilsvarende Indtægtsforøgelse eller Besparelse i Livsførelsen. Og hvor vil Udligningen da slaa igennem? Vil det ikke ske gennem en udhulet Krone, som man fra mange Sider er saa ængstelig ved at se lige i Øjnene? Jeg ser i hvert Fald ingen anden Udløsning af et saadant System, naar man sætter Lønningerne i Forhold til Forbruget i Stedet for at sætte dem i Forhold til Indtjeningsmulighederne.

Det er kun rimeligt, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen sættes i Forhold til Pristigningen. De Afsavn, som Krigen paalægger det danske Samfund, kan ikke bæres af de arbejdsløse. De har paa samme Maade som Landbruget i Forvejen spændt Livremmen ind, og derfor vil mit Parti ikke gaa imod de foreliggende Lovforslag. Men vi ønsker gennemført en virkelig Nedbringelse af Arbejdsløsheden, i Stedet for at man opretholder den. Vejen dertil er, som sagt, at fremskaffe saadanne Priser paa Landbrugs Salgsvarer, at de kan bære en

Arbejdsløsheds, der er paa Højde med Lønnen for Nødhjælpsarbejde, og den burde selvfølgelig være noget højere, for at der kan blive et rimeligt Forhold.

I denne Forbindelse vil jeg gerne rette et Par Forespørgsler til Forsvarsministeren. Var der ikke Anledning til at give de arbejdsløse en Forret til Adgang til Sikringsstyrken? Blandt de Soldater, der skal hjemsendes nu den 15. December, er der adskillige, der godt vilde blive i Trøjen, fordi de bliver arbejdsløse, naar de kommer hjem, og blandt dem, der skal blive i Tjenesten, er der adskillige, der har selvstændigt Erhverv og derfor gerne vilde bytte, saa at de kunde komme hjem. Hvis nogen inden for den sidstnævnte Kategori har en Købmandsforretning el. lign., kan de nu paa Grund af Forsvarsministerens gode Forstaaelse faa en 14 Dages Orlov før Jul. Jeg paaskønner Ministerens gode Forstaaelse ikke blot med Hensyn til dette Spørgsmaal, men ogsaa med Hensyn til Forholdet mellem Soldaterne og deres Kvarterværter. Paa min Egn blev der af en Fagforening indsendt en Klage, fordi nogle Soldater havde hjulpet deres Kvarterværter, og jeg synes, at Ministeren tog meget forstaaende paa denne Sag til Fordel for alle Parter. Da Landmændene i Efteraaret fik 14 Dages Orlov i Roetiden, fik de andre Soldater i den Anledning en 4 Dages Orlov, og jeg vil derfor gerne spørge Ministeren, om Landmændene kunde faa en tilsvarende 4 Dages Orlov. Det maa være rimeligt, at de faar det. Skulde det volde Vanskeligheder at undvære Mandskabet, kunde man bøde derpaa ved at give nogle af de værnepligtige arbejdsløse en udvidet Adgang til Sikringsstyrken. Derigennem kan man nedbringe Udgifterne til Arbejdsløshedsunderstøttelse en lille Smule, og man kan ogsaa nedbringe selve Arbejdsløsheden i samme Forhold, og det vil jo dog have dobbelt Betydning.

Gregersen: Det ærede Medlem Hr. Rager var inde paa et Spørgsmaal, som Rigsdagen før eller senere kommer til at tage Stilling til, nemlig i hvilken Grad den hidtilværende Levestandard kan opretholdes, og det er da sandsynligt, at der her vil blive Tale om en fælles Nedgang, men jeg synes, at Betragtninger af den Art ikke kan faa Indflydelse ved Drøftelsen af de Lovforslag, som foreligger i Dag.

Det er klart, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen altid vil ligge i Underkanten af det, Mennesker kan ernære sig for. Her kan der ikke godt være Tale om, at Levestandarden skal gaa ned. Og ud fra den Be-